

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **B. L.**
státní příslušnost: X
X

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2026, čj. CPR-41975-3/ČJ-2025-930310-V237,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Policie uložila žalobci správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států Evropské unie po dobu dvou let. Žalobce tvrdí, že by v zemi původu nemohl pracovat a živit rodinu, což představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Délka zákazu vstupu je podle něj nepřiměřená a žalovaný měl zvážit méně omezující opatření. Soud se s jeho námitkami neztotožnil a žalobu zamítnul.

II. Rozhodnutí správních orgánů

2. Žalobce pochází z Gruzie. Dne 25. 11. 2025 hlídky odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Kraje Vysočina („policie“) provedly pobytovou kontrolu na ubytovně, kde se zdržoval i žalobce. Kontrolou jeho biometrického pasu zjistily, že tu od 12. 5. 2024 pobývá nelegálně. Celkem po dobu 563 dnů.
3. Policie proto rozhodnutím ze dne 25. 11. 2025, čj. KRPJ-134720-16/ČJ-2025-160022-SV („prvostupňové rozhodnutí“), žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců uložila správní vyhoštění z důvodu neoprávněného pobytu. Současně stanovila dvouletou dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států. Určila mu lhůtu k vycestování 10 dnů od právní moci rozhodnutí. Překážky vycestování neshledala.
4. Policie se zabývala přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Vycházela přitom z toho, že žalobce na území České republiky nemá žádné blízké rodinné příslušníky, nesdílí domácnost s občanem Evropské unie a nemá zde vůči jiné osobě vyživovací povinnost. Policie neshledala ani takové soukromé, kulturní či sociální vazby žalobce k území České republiky, které by činily správní vyhoštění nepřiměřeným. Naopak zohlednila, že žalobce nepřerušil vazby ke Gruzii, kde má rodinu. Přihlédla rovněž k tomu, že žalobci je 37 let, netrpí zdravotními komplikacemi a zvládne samostatný život i reintegraci v zemi původu. Ekonomické dopady vyhoštění policie nepovažovala za nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého nebo rodinného života.
5. Pokud jde o délku doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území, policie uvedla, že dvouletá doba se pohybuje při dolní hranici zákonného rozpětí až pěti let. Podle jejího názoru odpovídá závažnosti protiprávního jednání žalobce, spočívajícího v neoprávněném pobytu po dobu 563 dnů. Přihlédla přitom i k tomu, že žalobce v řízení spolupracoval.
6. Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal. Namítal, že rozhodnutí je nezákonné a nepřiměřené. Podle jeho názoru policie nedostatečně zjistila skutkový stav a řádně neposoudila dopady rozhodnutí do jeho života. Vytýkal jí zejména, že nezohlednila, že se v České republice živí prací, nemá jiné příjmy a že správní vyhoštění spojené se zákazem vstupu na dobu dvou let pro něj představuje závažný zásah do jeho ekonomické existence. V prvostupňovém rozhodnutí chybí úvaha o tom, zda má v Gruzii možnost práce, bydlení či jiné prostředky obživy, jakož i posouzení dopadů dvouletého zákazu vstupu na jeho budoucí ekonomickou situaci. Zdůraznil, že se po celou dobu pobytu živil prací, nikoho neohrožoval, nenarušoval veřejný pořádek a nepředstavoval ohrožení bezpečnosti České republiky. Dvouletou dobu zákazu vstupu považoval za nepřiměřeně přísnou. Policii dále vytýkal, že nezvažovala mírnější postup, zejména kratší dobu zákazu vstupu nebo jiné méně zatěžující řešení.
7. Žalovaný odvolání zamítl rozhodnutím ze dne 19. 2. 2026, čj. CPR-41975-3/ČJ-2025-930310-V237 („rozhodnutí žalovaného“). Uvedl, že žalobce namítal nezákonnost rozhodnutí pouze velmi obecně, aniž by vůbec uvedl, jaké konkrétní pochybení měl na mysli. Podle žalovaného měl žalobce v průběhu řízení dostatek prostoru vyjádřit se ke všem skutkovým okolnostem i k otázkám týkajícím se jeho soukromého a rodinného života. Pokud tvrdil nezákonnost postupu správního orgánu, měl uvést, které konkrétní kroky nebo závěry považuje za nesprávné.

8. Ve vztahu k ekonomickým poměrům žalobce žalovaný zopakoval, že žalobce je v produktivním věku a může si zajistit obživu i v jiné zemi. Jeho pracovní aktivity v České republice nejsou vůbec relevantním argumentem, protože je vykonával bez povolení. Úbytek příjmů je tak podle žalovaného důsledkem toho, že si je žalobce předtím nelegálně navyšoval. Jako bývalý držitel zaměstnanecké karty si musel být vědom, že pracuje protiprávně. Do případné obtížné ekonomické situace se dostal vlastním jednáním a jeho námitky týkající se zhoršení životní úrovně nejsou podle žalovaného důvodné.
9. Pokud jde o přiměřenost rozhodnutí, žalovaný odkazuje na protokol o výsledku. Z něj je patrné, že se policie dotazovala na soukromý a rodinný život v dostatečném rozsahu, včetně jeho života v Gruzii, kde má zázemí a rodinu (bydlí s matkou a dvěma bratry). Jediný nepříznivý důsledek rozhodnutí žalobce spatřuje ve změně své ekonomické situace. Bude se muset obejít po dobu dvou let bez výdělků v Evropské unii. Argument, že nepředstavoval ohrožení bezpečnosti země není žádná polehčující okolnost, ale žádoucí a předpokládaný stav.
10. Žalovaný považuje dvouletý zákaz vstupu za přiměřený. Přihlíží nejen k nelegálnímu pobytu, ale i k tomu, že žalobce vykonával nelegální práci. Uložená délka zákazu odpovídá okolnostem projednávané věci a je v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů v obdobných případech.
11. K námitce týkající se neuložení mírnějšího opatření žalovaný uvádí, že právní úprava v daném případě takový postup neumožňuje. Žalobce ani nespecifikoval, o jaké mírnější opatření by se mělo jednat, žalovaný proto dovodil, že má na mysli povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Toto opatření však nelze uložit, protože tu v posuzované věci nebyly žádné ze zákonných podmínek, které by jeho použití umožňovaly.

III. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a reakce žalobce

12. **Žalobce** namítá, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalovaný nezohlednil všechny podstatné skutečnosti, zejména jeho osobní a ekonomickou situaci. V rozhodnutí jsou podle žalobce pouze obecné závěry, aniž by se žalovaný konkrétně zabýval dopadem rozhodnutí na jeho osobní a soukromý život.
13. Žalovaný se podle žalobce také nedostatečně zabýval přiměřeností uloženého opatření, omezil se na pouhé obecné konstatování a neposoudil jeho individuální situaci. Dostatečně nezdůvodnil délku zákazu vstupu. Omezil se na obecnou úvahu, že zákon umožňuje uložit zákaz pobytu až na dobu pěti let, ale nezdůvodnil už, proč je uložený zákaz vstupu po dobu dvou let přiměřený situaci žalobce. Nezdůvodnil, proč nezvolil mírnější opatření, které by vedly ke stejnému účelu.
14. **Žalovaný** s námitkami nesouhlasí. Obsahově kopírují námitky, které žalobce uplatnil už v odvolacím řízení. O neoprávněnosti pobytu žalobce v období od 12. 5. 2024 do 25. 11. 2025 není pochyb. Podstatná část rozhodnutí se věnuje právě posouzení přiměřenosti dopadů opatření ve vztahu k individuální situaci žalobce. Žalovaný zohlednil i tvrzení, že tu žalobce pracoval především kvůli lepší ekonomické situaci.
15. **Žalobce** se ve svém vyjádření k replice žalovaného vyjadřuje k otázce včasnosti podané žaloby. Nadále zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí má nepřiměřený dopad na jeho soukromý život. Nedopustil se tu žádné trestné činnosti, neohrožoval veřejný pořádek a spolupracoval se správními orgány. Návrat do Gruzie by pro něj znamenal výrazné zhoršení

životních podmínek. Podle něj měl žalovaný posoudit možnost mírnějšího postupu a individuálně zhodnotit dopady rozhodnutí.

IV. Hodnocení soudu

16. Žaloba *není důvodná*.
17. Soud úvodem podotýká, že žalobce ve svém druhém podání reagoval na domnělou argumentaci žalovaného, podle které žaloba není včasná. Taková argumentace však z vyjádření žalovaného neplyne. Žalobce tedy nereaguje na skutečný obsah procesní obrany žalovaného. Žaloba navíc byla včasná.
18. Pokud jde o obecnou námitkou nezákonnosti, tak žalobce netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by odůvodňovaly nezákonnost rozhodnutí žalovaného či postupu. Protože kvalita žalobní argumentace předurčuje podobu navazujícího soudního přezkumu, tak soud taktéž jen obecně konstatuje, že nezákonnost v postupu žalovaného či v jeho rozhodnutí neshledal. Jádro celé věci je totiž jinde. V otázce, zda žalovaný dostatečně zohlednil konkrétní životní situaci žalobce a srozumitelně vysvětlil, proč je napadené rozhodnutí přiměřené vůči jeho soukromému a rodinnému životu.

a. Nejobecnější východiska pro posouzení přiměřenosti dopadů správního vyhoštění.

19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, „až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, *bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*“
20. Policie se musí zabývat tím, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců totiž nelze rozhodnutí o vyhoštění vydat, pokud by jeho důsledkem *byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
21. Kritéria pro posouzení přiměřenosti stanoví § 174a zákona o pobytu cizinců. Policie má podle něj zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území, věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, *ekonomické poměry*, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je státním občanem. Současně platí, že účastník řízení má povinnost poskytnout policii veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Ekonomické poměry jsou každopádně jedním z faktorů, avšak ne jediným, který policie při posouzení přiměřenosti bere v potaz.
22. Právo na respektování soukromého a rodinného života nicméně není právem absolutním, neomezitelným. Je třeba vyvažovat mezi zájmem cizince na nezasahování do jeho soukromého a rodinného života a protichůdným zájmem státu na dodržování právních předpisů, potažmo na ochraně veřejného pořádku. Samotná skutečnost, že rozhodnutí o správním vyhoštění zasáhne do soukromého či rodinného života cizince, tedy bez dalšího neznamená, že je takové rozhodnutí nezákonné. Zásah a porušení práva na respektování soukromého a rodinného života jsou dvě různé věci. Zásah může být stále přiměřený, tedy i v pořádku. Až nepřiměřenost zásahu vede k porušení tohoto základního práva. Rozhodující je proto vždy konkrétní intenzita tohoto zásahu.

23. Policie tak musí zkoumat, zda tu cizinec skutečně vede rodinný nebo soukromý život takové povahy a síly, že by jeho přerušení bylo v poměrech projednávané věci nepřiměřené. Význam má zejména to, zda reálně naplňuje tvrzené vztahy, jak jsou pevné a dlouhodobé a zda existuje skutečná překážka, pro kterou by tento život nemohl pokračovat v zemi původu.

b. Zhoršení ekonomické situace žalobce není nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života.

24. Žalobce v průběhu správního řízení i v žalobě namítal, že správní vyhoštění pro něj představuje nepřiměřený zásah zejména z ekonomických důvodů, protože se v České republice živil prací, neměl jiné příjmy a návrat do Gruzie by pro něj znamenal výrazné zhoršení životních podmínek, včetně nejistoty ohledně možnosti práce, bydlení a obživy rodiny. Tvrdil proto, že správní orgány nedostatečně zjistily jeho osobní a ekonomickou situaci a nezvážíly dopady dvouletého zákazu vstupu na jeho další existenci.
25. Žalovaný na to opakovaně reagoval tím, že žalobce je osobou v produktivním věku, bez zdravotních omezení, se zázemím a rodinou v Gruzii, a může si proto obživu zajistit i v zemi původu. Současně zdůraznil, že pracovní činnost žalobce v České republice nemůže být rozhodným argumentem ve prospěch přiměřenosti, protože ji vykonával neoprávněně, a zhoršení jeho ekonomické situace je tak důsledkem jeho vlastního protiprávního jednání.
26. Soud upozorňuje, že pro nepřiměřený dopad nepostačí pouhý odkaz na ekonomické důvody. To, že cizinec na území pracuje, dosahuje zde vyššího příjmu nebo odtud finančně podporuje rodinu, samo o sobě neodůvodňuje závěr, že správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 7. 2015, čj. 10 Azs 78/2015-41 (bod 35), „pouhé finanční zájmy na tom, aby cizinec zůstal na území hostitelské země a mohl tak podporovat rodinu v zemi původu, nepostačují k odůvodnění závěru, že by jeho vyhoštěním bylo zasaženo jeho právo na rodinný a soukromý život.“ (Nejvyšší správní soud zde měl zřejmě na mysli porušení daného práva, nikoliv zásah, protože zásahem do tohoto práva je správní vyhoštění prakticky vždy – pozn. krajského soudu).
27. Žalovaný se přitom námitkami podrobně zabýval a přesvědčivě odůvodnil, proč v případě žalobce o nepřiměřený zásah nejde. Ze správního spisu, zejména z protokolu o výslechu žalobce, vyplývá, že se policie zabývala okolnostmi významnými pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, včetně soukromého a rodinného života žalobce i jeho poměrů v zemi původu. Žalovaný přiléhavě poukázal na to, že argumentace žalobce založená na příjmech z neoprávněně vykonávané práce nemůže sama o sobě vést k závěru o nepřiměřenosti správního vyhoštění. Žalobce neuvedl žádnou konkrétní okolnost, která by byť jen nasvědčovala tomu, že by návrat do Gruzie pro něj nebo jeho rodinu byl z hlediska soukromého a rodinného života objektivně neuskutečnitelný nebo mimořádně tíživý. Jeho argumentace stojí především na očekávaném zhoršení ekonomických poměrů kvůli tomu, že už nebude moci na území České republiky pracovat. Soud dodává – nelegálně.
28. Tento závěr je v souladu i s právním názorem zdejšího soudu. Ten již v rozsudku ze dne 4. 1. 2022, čj. 33 A 35/2021-54, nepřisvědčil námitce, že správní vyhoštění je nepřiměřené jen proto, že cizinec v zemi původu obtížně zajistí obživu své rodiny a chce žít a pracovat v České republice. Zdůraznil, že významné je, zda cizinec má v zemi původu reálné zázemí, zda jde o osobu v produktivním věku a zda existuje konkrétní překážka, která by bránila pokračování rodinného života mimo území České republiky. Samotná snaha dosahovat

vyššího výdělku v České republice proto bez dalších okolností závěr o nepřiměřenosti zásahu neodůvodňuje.

29. Tato věc je s uvedeným rozsudkem zdejšího soudu podobná. V obou případech jde o státního příslušníka Gruzie, který obdržel správní vyhoštění a který namítá hlavně to, že návrat do země původu pro něj bude znamenat zhoršení životních a ekonomických podmínek. Podobné jsou i osobní poměry žalobce: zejména to, že jde o člověka v produktivním věku, bez tvrzených zdravotních omezení a se zázemím v Gruzii. Soud proto neshledal žádný důvod, proč by měl nyní rozhodnout jinak a tuto námitku zamítl jako nedůvodnou.

c. Žalovaný řádně zdůvodnil délku zákazu vstupu.

30. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 2. 3. 2017, čj. 1 Azs 363/2016-25, zdůraznil, že stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, je věcí správního uvážení, jehož meze dává zákonné rozpětí. Tuto úvahu musí policie v rozhodnutí řádně odůvodnit, aby soud mohl přezkoumat, zda nepostupovala svévolně nebo excesivně. Zdejší soud proto neposuzoval, jestli by na místě policie rozhodl stejně. Pouze hodnotil, zda správní orgány délku zákazu vstupu řádně zdůvodnily.
31. Policie žalobci uložila zákaz vstupu na dobu dvou let, z celkově možných pěti [§ 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců]. Žalobce namítal, že je nepřiměřeně přísné. Správní orgány podle něj dostatečně nezohlednily jeho osobní a ekonomickou situaci a nezkoumaly, zda má v zemi původu reálnou možnost práce, bydlení a obživy. Nevysvětlily ani, proč je v jeho případě přiměřený právě zákaz vstupu na dobu dvou let. Žalovaný naopak uvedl, že dvouletý zákaz vstupu se pohybuje při dolní hranici zákonného rozpětí. Za přiměřenou považoval tuto dobu zejména s ohledem na to, že žalobce pobýval na území neoprávněně po dobu 563 dnů. Přihlédl přitom i k tomu, že žalobce v České republice vykonával nelegální práci. Naopak ve jeho prospěch zohlednil, že v řízení spolupracoval.
32. Soud má za to, že správní orgány zákonným požadavkům dostály. Dvouletý zákaz vstupu uložily výrazně pod horní hranici zákonného rozpětí. Jeho délku odůvodnily konkrétními okolnostmi věci. Především zohlednily, že žalobce pobýval na území neoprávněně po dobu 563 dnů, což nelze považovat za krátkodobé nebo bagatelní porušení pobytového režimu. Současně vzaly v úvahu i to, že žalobce v České republice pracoval neoprávněně. Ve prospěch žalobce správní orgány přihlédly k tomu, že v řízení spolupracoval.
33. Nejsou tu přitom žádné okolnosti, které by svědčily pro závěr, že zákaz vstupu na dobu dvou let je v případě žalobce nepřiměřený. Žalobce nemá v České republice blízké rodinné příslušníky, nesdílí domácnost s občanem Evropské unie, nemá zde vyživovací povinnost, je ve věku 37 let, netrpí zdravotními komplikacemi a má zázemí a rodinu v Gruzii. Proti zájmu žalobce na dalším pobytu na území stojí zájem státu na dodržování pravidel pobytu a zaměstnávání cizinců. Ani zde nelze odhlédnout od toho, že žalobce svou argumentaci opírá o příjmy z práce, kterou vykonával neoprávněně.
34. Soud proto uzavírá, že správní orgány odůvodnily délku zákazu vstupu dostatečně a jejich úvahy jsou srozumitelné a přezkoumatelné, bez jakékoli svévole. Tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.

d. Žalovaný nemohl uložit méně omezující opatření.

35. Žalobce namítal, že správní orgány měly zvážit méně omezující opatření namísto správního vyhoštění spojeného se zákazem vstupu na dobu dvou let. Žalovaný k tomu uvedl, že žalobce

žádné konkrétní mírnější opatření nekonkretizoval, ale dovodil, že má patrně na mysli rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.

36. Takový postup však podle žalovaného nepřicházel v úvahu. Byly tu podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. To se podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pojí se stanovením doby k vycestování a doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území vymezených států. Naproti tomu rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a stejného zákona přichází v úvahu jen v zákonem vymezených případech. Například tehdy, pokud tu nebyly důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem správního vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince. Jak již plyne z předchozího odůvodnění, nejde tu ani jeden z těchto případů.
37. Z právní úpravy tedy plyne, že policie nemá možnost volně vybírat mezi správním vyhoštěním a povinností opustit území podle toho, které z těchto opatření považuje za mírnější (viz k tomu ovšem bod 45 rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2025, čj. 41 A 25/2024-66). Jsou-li tu zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a současně tu nejsou okolnosti uvedené v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, pak není prostor pro použití režimu podle § 50a. To ostatně potvrdil i Nejvyšší správní soud. Podle něj správní orgán nemůže volně vybírat mezi uložením správního vyhoštění (§ 119) a uložením povinnosti opustit území (§ 50a). Pokud v řízení ve věci správního vyhoštění nikdo neshledal, že by správním vyhoštěním došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, nelze režim uložení pouhé povinnosti opustit území vůbec využít (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2021, čj. 6 Azs 313/2020-40).
38. Ve věci žalobce tu byly podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, protože žalobce pobýval na území neoprávněně po dobu 563 dnů. Současně soud neshledal důvodnou jeho námitku, že by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Za této situace žalovaný nepochybil, pokud mu neuložil jiné, méně omezující opatření. Žalobní námitka ani v tomto směru není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

39. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
40. Žalobce se v žalobě také domáhal přiznání odkladného účinku žalobě. O tomto návrhu soud samostatně nerozhodoval, protože žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění má podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek přímo ze zákona. Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku je proto nadbytečný.
41. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Proto mu soud nepřiznal právo na jejich náhradu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 7. dubna 2026

Martin Kopa v. r.
samosoudce